

Hoofdstuk 1

‘Nee, vader, alsjeblieft niet! Sluit me niet op!’ Eara’s stem galmde door de grote zaal. Ze zat op haar knieën en stak smekend een verbonden hand op naar de man die voor haar stond. Het verband was verzadigd met haar bloed, rode spetters ontsierden de lichte marmer-vloer onder haar.

‘Je had niet weg mogen gaan, Eara. Nu moet ik wel. Je hebt mij en je moeder diep beschaamd. Dat zal niet onbestraft blijven. Voorlopig zal ik je in je eigen kamers laten opsluiten totdat we weten wat we met je aan moeten.’

Haar vader keek de magiër die naast hem stond aan. Verder was de zaal verlaten. Irrum Ar’en was de enige magiër in het land die zijn magie mocht gebruiken en hij was de rechterhand van de koning van Moldagria, Ineor Whyldynn, Eara’s vader. De magiër ging gekleed in een lang donker gewaad en had zijn hoofd kaalgeschoren. Zijn ogen stonden altijd droevig.

‘Ik zal je laten halen door de wachters.’ Haar vader liep door de grote zaal heen. Zijn gewaad en koninklijke mantel ruisten over de vloer. Hij gaf zijn wachters het bevel om haar naar haar kamers te brengen en haar niet meer te laten ontsnappen.

Eara beefde over haar hele lichaam en keek naar haar handen die door doorns waren beschadigd. Ze voelde dat er nog enkele in haar vlees staken. De pijn die ze veroorzaakten, was eerder een zegening dan een vloek. De struik had haar geprobeerd te redden van haar achtervolgers en haar geen pijn willen doen. Met alle kracht had de struik haar tussen zijn takken willen trekken. De mannen van haar vader waren te sterk

geweest en hadden haar tussen de ranken vandaan getrokken.

Vier krachtige handen pakten haar vast en tilden haar van de grond. Ze kende deze mannen al haar hele leven. Wat de bevelen van haar vader ook zouden zijn, ze zouden ze blindelings opvolgen.

Haar leven was veranderd van dat van een prinses in dat van een gevangene.

Het ijzeren traliwerk dat voor het raam was aangebracht, deelde haar prachtige uitzicht in vijftien vlakjes. Ze vond het vreselijk dat haar vader haar in haar eigen kamers had opgesloten. Ze moest hier nu dag in, dag uit blijven en mocht alleen naar buiten als haar ouders het goed vonden. Dan werden er tien wachten opgetrommeld die haar in een uitgebreide stoet door het grote kasteel begeleidden. Ze wist dat ze haar familie te schande had gemaakt en moest nu met de gevolgen leven. Maar iets riep haar, trok aan haar en ze kon niet zeggen wat het was. Haar hele wezen reageerde met een bijna onbedwingbare drang om weg te komen. Richting de Hoge Bergen.

Ze pakte het koude ijzer vast en probeerde het heen en weer te wrikken. Er was absoluut geen beweging in te krijgen. Ze zag dat de wonden aan haar handen al begonnen te genezen. Dit had niet gehoeven. Als haar vader geen soldaten achter haar aan had gestuurd, waren haar handen nog ongeschonden geweest en zou ze vrij zijn om te gaan waar ze wilde. Niemand vroeg haar waarom ze dit deed. Zelfs Irrum, de magiër van haar vader, had zijn hoofd weggedraaid toen ze het met hem wilde bespreken. Hij was er niet op ingegaan en had het terzijde geschoven. Ze wist zeker dat de man er meer van wist.

De drang om de bergen in te gaan, was een paar weken geleden begonnen. Sindsdien was die iedere dag sterker geworden. Het woud van de Hoge Bergen trok

aan haar, leek haar te roepen. Ze had eerst een paar wandelingen richting de dichte wouden ten oosten van het kasteel gemaakt. Toen dat niet genoeg voldoening gaf, had ze lange ritten op haar paard gemaakt waarbij ze het dier vrij door de bossen had laten draven. Uiteraard had ze mensen van het hof om haar heen gehad. Zelfs haar hofdame had het geweldig gevonden om in het koele winterweer een rit te maken.

Maar de sneeuw was weer gekomen en niemand waagde zich in de witte bossen. Ze vreesden de gruwelijke wezens die met de sneeuw mee kwamen, al waren ze nog nooit door iemand gezien. Ondanks de verhalen en de dreiging van de kou, bleef iets in de Hoge Bergen haar aantrekken. Ze wilde weg, moest weg. Eerder zou ze geen rust kennen.

Weer trok ze aan het ijzer. Hoe ze het voor elkaar hadden gekregen om daar tralies voor te maken, wist ze niet. Haar kamer lag op de bovenste verdieping van het kasteel. Eara keek hoe de avondschemering de bergen in een mysterieus licht hulde. Ze moest daarheen, wat ze er ook voor moest doen.

Ze zag dat buiten de stroom mensen op het plein afnam. De winter was kouder dan ooit, iedereen snelde naar hun warme huis. De vensterbank voor het raam bood voldoende ruimte voor Eara om languit op te zitten. Jaloers keek ze naar de langslopende mensen. De bewoners van de stad hadden alle vrijheid om te gaan waar ze wilden en sommige keken omhoog naar het raam waar Eara achter zat.

Ze wreef over haar jeukende handen. Aan de overkant van het plein zag ze een zonderling figuur staan. Hij stond half in de schaduw van een herberg en had de kap van zijn donkere mantel over zijn hoofd getrokken. Een ogenblik dacht ze een glimp van een aura om de persoon te zien. Kon hij magie gebruiken? Ze bedacht dat ze de figuur daar gisteren ook al had zien staan. Het viel haar op dat hij af en toe naar haar kamer om-

hoogkeek.

Een zachte klop op de deur kondigde haar avondmaaltijd aan. Ze bleef naar buiten staren toen ze de deur weer dicht hoorde gaan.

‘Vrouwe Eara?’

Ze draaide zich naar de bediende om en zag tot haar verbazing dat haar vaders magiër in de kamer stond. ‘Irrum. Wat doe jij hier?’

De magiër zette een dienblad met eten op de tafel en bleef ernaast staan.

Eara stond op en liep naar de man toe. Ze omhelsde hem en had moeite om haar tranen binnen te houden.

‘Je ouders hebben besloten wat voor straf je verdient. Ik ben hier om het je te vertellen.’ Hij keek bedroefd naar zijn voeten en wreef in zijn handen.

Eara zette een stap naar achteren. ‘Je moet me inbinden, of niet?’

De man knikte. ‘Het spijt me, Eara. Je vader denkt dat de magie je tot je wanhoopsdaden aanzet. Hij wil dat ik je inbind. Hij hoopt dat je dan tot bezinning komt en je leven weer op wilt pakken. Hij heeft al een tweetal huwelijksaanzoeken voor je gehad, en dat na wat er is gebeurd. Hij wil dat je een goede partij kiest. Morgen zal je het eerste aanzoek ontvangen. Je vader hoopt dat hij je voldoende vrij kan laten om kennis te maken met de man in kwestie.’

Irrum haalde de doek van het dienblad waar het avondeten onder had moeten staan. Tot haar verbazing bleek er een brood en wat fruit onder te liggen.

‘Ik wil je niet inbinden, ik kan het niet. De magie is een gave die niet ingebonden mag worden, vooral niet bij jou. Ik heb gelezen over de Roeping die je voelt en wil dat je er gehoor aan geeft. Over een kleine tien minuten zullen de wachters voor je deur voldoende in slaap zijn om niet te ontdekken dat je ontsnapt. Pak wat in en vertrek. Buiten staat mijn zoon, die zal je vergezellen naar Chunagrya. Kom, schiet op.’

Eara stond als aan de grond genageld. 'Heb jij een zoon? Chunagrya?' vroeg Earra verdwaasd. Ze keek om zich heen. Moest ze echt inpakken? 'Je laat me gaan?'

Irrum knikte. 'Ja, maar dan moet je ook direct gaan.' Hij liep naar de kast en pakte een tas waar hij warme kleding en het eten in stopte. Hij trok een dikke mantel uit de kast en sloeg die om haar schouders. 'Eldray zal je straks alles vertellen. Er is nu te weinig tijd. Hij wacht buiten op je, kom op.' Hij duwde haar iets aan de kant om naar de andere kast te lopen en haar winterlaarzen te pakken.

Eindelijk drong het tot Earra door wat hij aan het doen was. 'Als mijn vader weet wat je doet, laat hij je ophangen. Je mag je leven niet voor mij riskeren, als-jeblijft.'

De magiër duwde Earra op het bed en trok haar de dik gevoerde laarzen aan alsof ze een klein kind was. 'Mijn leven heeft geen zin meer als ik niet de kans grijp om jou te helpen. Het gebruik van magie is een gave en geen vloek, zoals je vader het ziet. Eldray is bijna net zo sterk in het gebruik van de magie als ik. Hij zal je helpen op je pad en je beschermen. Beloof me dat jij hem ook beschermt.' Hij pakte haar bij de schouders en keek haar nu diep in de ogen. Ze zag verdriet, maar ook hoop.

Het enige wat ze kon, was knikken.

'Twijfel geen moment aan wie je bent en waar je voor staat,' ging de man verder. 'Ga je eigen weg en laat Eldray je vergezellen. Hij weet meer dan ik. Je moet gaan.' Hij trok haar van het bed af en duwde de tas die hij vlug had gevuld in haar handen.

'En jij dan, Irrum? Vader zal aan je gaan twijfelen en je misschien ophangen, of erger.'

De man schudde zijn hoofd. 'Maak je over mij geen zorgen, ik red me wel.' Hij trok haar tegen zich aan in een stevige omhelzing en duwde haar daarna in de richting van de deur. 'Ze zullen nu wel slapen. Ga.'

Voordat ze iets kon zeggen, maakte hij een magische sluier om haar heen. Ze had geen idee waar die voor diende, ze wist alleen dat het niets bedreigends was. Toen ze de deur opende, keek ze nog één keer achterom.

De magiër stond in het midden van de kamer en stak als laatste groet een hand op. Ze zag tot haar opluchting een kleine lach om zijn mond en trok de deur achter zich dicht. Zachtjes liep ze de gang door en ze hoorde de deur achter haar weer in het slot draaien.

De gangen leken eindeloos nu ze de kans kreeg om te ontsnappen. Twee keer dook ze weg voor een aantal soldaten. Een derde keer liep ze een tweetal bijna tegen het lijf toen ze een hoek om ging. Ze drukte zich met haar rug tegen de muur. De soldaten liepen door zonder haar op te merken. Opgelucht bleef ze staan om haar hart tot rust te laten komen. De sluier die Irrum over haar heen had gelegd, moest er één van onzichtbaarheid zijn. Ze bedankte de man vanuit de grond van haar hart en liep de laatste hal door naar de deur die toegang gaf tot het plein voor het kasteel.

Bij de poort stond haar broer met het hoofd van de wacht. Soms liep hij rondes mee om te kijken waar de wacht aangescherpt of verminderd kon worden. Nu stond hij daar met de prachtige kleding die hij als kroonprins mocht dragen. Eara's hart brak bij het idee hem misschien niet meer terug te zien. *Ik kom ooit terug, Charod.*

Geruisloos liep ze achter de wacht langs de poort door, het plein op.

De maan wierp haar schijnsel over het grootse kasteel. Eara keek naar boven, naar de tralies voor haar kamer. Daar zou ze nooit meer achter gaan zitten, ze ging nog liever dood. Ze moest maken dat ze hier wegkwam nu er nog geen alarm was geslagen en ze rende naar de weg die haar naar de noordelijke poort zou brengen. De zoon van Irrum zou haar helpen. Ze had alleen geen

idee hoe ze hem moest vinden.

De nacht was nog jong en ze kwam mensen tegen die de taveernes gingen bezoeken. Her en der hoorde ze muziek in de zijstraten die ze voorbijliep. Ze leunde tegen een gevel van een oude bakkerij om op adem te komen. Dit deel van de stad kon wel een opknapbeurt gebruiken. De laatste keer dat ze hier was geweest, had het er nog niet zo vervallen uitgezien. De planken die voor de ramen van de bakkerij waren geslagen, deden haar denken aan de tralies van haar kamer. Ze wist niet wat hier gebeurd was en zag tot haar verbazing dat de andere winkels in de straat hetzelfde troosteloze uiterlijk hadden. Er klopte iets niet.

Een kuch deed haar opschrikken. Ze schrok nogmaals toen ze de donkere figuur naast haar ontwaarde. Hij had de kap van zijn mantel omhoog en liep op haar toe. Twee paarden liepen gedwee achter hem aan. Verbaasd keek ze naar de hand die hij naar haar uitstak. Ze voelde hoe de persoon zijn magie naar haar uitstrekte en sprak haar gave aan om zich eventueel te verdedigen.

‘Rustig maar, ik doe je niets,’ zei een man. Hij liet de kap van zijn mantel achterovervallen. Twee grote donkere ogen keken haar aan. ‘Ik ben Eldray.’

‘Eara,’ zei ze zachtjes en ze nam zijn hand in de hare.

‘Fijn je eindelijk te ontmoeten, Eara. Zal ik je weer zichtbaar maken? Dan kan ik je beter zien.’

Ze liet de magie los. ‘Is goed, dank je.’

Met een handbeweging verdween de onzichtbaarheid. Eara keek de jonge man aan. Hij had inderdaad de gelaatstreken van zijn vader. Het grote verschil waren zijn ogen. Deze stonden veel vrolijker dan die van Irrum. Ook voelde ze hoe hij de gave had om de magie te gebruiken. Hij was sterk. Haar gave zou die van hem nog niet voor de helft evenaren.

‘Kom, we moeten gaan,’ zei Eldray. ‘Onderweg praten we wel. Zo te zien is Oda ons vannacht goed gezind

en zullen we onder haar licht reizen. Deze is voor jou.' Hij reikte haar de teugels van een paard aan en pakte haar tas om hem in de zadeltas te stoppen.

Met een behendige beweging ging Eara in het zadel zitten en ze keek de man aan. Ze vertrouwde Irrum met haar leven en als dit zijn zoon was, zou ze hem net zo vertrouwen. Zonder vragen te stellen tikte ze met haar hielen tegen de flanken van het dier. Het tweetal verdween door de noordelijke poort de besneeuwde bossen in.